

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXI.

ČÍSLO 2

FEBRUÁR 2013

**Z nivočiteľa podnecovateľ - Mestské ocenenia - Pokolednícke stretko
Zbierka na sochu Dobrého Pastiera - Eucharisteo - Farský sad
Neúnavne konať dobro - Plesy vo farnosti**

Piar Silvester

31. december 2012, Piaristická spojená škola F. Hanáka

**Ples študentov a priateľov Piaristickej spojenej školy
31. január 2013, Súkromná školská jedáleň, Prievidza**

**Tváre mesta: Slávnostné udeľovanie mestských ocenení
31. január 2013, Dom kultúry Prievidza**

Z nivočiteľa podnecovateľ

Nedávny 25. január je v cirkevnom kalendári sviatkom Obrátenia sv. Pavla. Pozerajúc na jeho akčný život a dramatickú konverziu si kladiem otázku: V čom spočíva úspech pred Bohom?

Pavol bol veľký prenasledovateľ kresťanov. Patril k ortodoxným farižejom, bol to pravoverný Žid. Keď ešte nepoznal pravdu, spolupracoval pri kameňovaní Štefana.

Všetkým nám je dobre známa bizarná udalosť pri Damasku - Šavol padne z koňa, kľakne si na kolená a tu, na zemi, slepý a pokorený, prežije svoje obrátenie. Svoju horlivosť a zanietenosť obráti iným smerom. Spozná Pravdu, ktorá sa mu stane cestou, naplnením života.

Ak som blízko pri Bohu, nie je to moja zásluha, ale Boží dar. Každého jedného z nás si Boh vybral na istý neopakovateľný plán nie preto, že by bol dobrý, alebo preto, že by Boh nemal lepších...

Boh má záľubu v maličkých, ktorí skladajú dôveru v neho, nie v seba a v svoje schopnosti:

„Ved' kto ti dáva vyniknúť?! Čo máš, čo si nedostal? A keď si dostal, čo sa chvasceš, akoby si nebol dostal?“ (1 Kor 4, 7)

„Čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných; čo je svetu neuro-

dzené a čím pohŕda, to si vyvolil Boh, ba aj to, čoho niet, aby zmaril to, čo je, aby sa pred Bohom nik nevystatoval.“ (1 Kor 1, 27)

Cirkev nestojí na bezchybných, ale na slabých a pokorných ľuďoch. Piliermi kresťanstva sa stali práve preto, že si uvedomovali svoju závislosť na Bohu. Oporou, pilierom môže byť len ten, kto si uvedomuje svoju zraniteľnosť.

Boh si z prenasledovateľa kresťanov a ničiteľa viery s jeho súhlasom urobil spolupracovníka a ohlasovateľa tej istej viery, ktorú predtým prenasledoval. Pavol rozniesol Ježišovo učenie a radostné posolstvo o jeho zmŕtvychvstaní po celom dovtedy známom svete.

Ešte máme čas na zmenu, ak sme zistili, že niečo robíme zle. Keď prejavíme snahu a uznáme Boha za pána svojho života, poprosíme ho, aby on bojoval s nami/ za nás, predídeme tragickým koncom svojej pýchy a nafúkanosti, aké vidíme nielen v dejinách, ale možno aj vo svojom živote. Múdry sa poučí na chybách druhých, menej múdry aspoň na svojich a hlúpy ani na svojich. Všetci máme možnosť byť minimálne menej múdri.

Pavol bol pri Damasku tiež v poriadnom svrabe, ale nehodil flintu do žita - hľadal Pravdu a išiel za ňou. Nie je najhoršie, že padneme, najhoršie by bolo, keby sa nám nechcelo vstať.

Nikdy nie je nič stratené. Neexistuje situácia, z ktorej by nebolo vý-

chodisko. Neexistuje smútok, ktorý by Boh nedokázal premeniť na radosť. Neexistuje hriech, ktorý by Boh nedokázal alebo nechcel odpustiť, pokiaľ to človek chce. Boh dáva každému šancu, hoci by to akokoľvek zbral.

Život máme vo svojich rukách. Som presvedčený, že ak dokážeme dať ho aj do Božích rúk, budeme ho držať ešte pevnejšie - keď aj nie tento časný, ten večný určite! A to je skvelá budúcnosť.

Michal Lajcha, kaplán
obrázok: newmelleray.org

Mestské ocenenie aj pre časopis Bartolomej

Tento rok mesto Prievidza oslavuje dve okrúhle výročia - 900. výročie prvej písomnej zmienky o meste (v listine Zoborského opátstva) a 630. výročie udelenia mestských privilégii (uhorskou kráľovnou Máriou). Pri tejto príležitosti sa konalo 31. januára slávnostné udeľovanie mestských ocenení pod názvom Tváre mesta v Dome kultúry v Prievidzi.

Toto podujatie bolo výnimočné aj pre redakciu nášho farského časopisu, pretože za 20 ročníkov jeho vydávania mu bolo udelené mestské ocenenie Ďakovný list, ktorý z rúk primátorky prevzala naša dlhoročná redaktorka Anka Gálová.

S našou farnosťou priamo súvisia aj ďalšie mestské ocenenia, ktoré boli udelené. Ďakovný list za dlhoročný prínos v oblasti vzdelávania a rozvoj duchovných hodnôt obyvateľov mesta Prievidza získala Kongregácia

Dcér Božskej lásky. „Po komunizme to tu bolo ťažké, ale postupne sa naša činnosť v meste napokon obnovila. Pre obyvateľov tohto mesta opäť pracujeme od roku 1991. Venujeme sa deťom, mládeži, organizujeme rôzne duchovné podujatia. Zakladali sme napríklad spevokol Bartolomejčatá. Pracujeme aj na školách v meste, kde vyučujeme náboženstvo,“ stručne zhrnula novodobú históriu a súčasné aktivity kongregácie v Prievidzi sestra Bernarda.

Najvyššie mestské ocenenie, Cenu mesta Prievidza, udelili in memoriam Štefanovi Gašparikovi za dosiahnuté výsledky pri rozvoji charitatívnych služieb pre ľudí bez domova v Prievidzi. „Pre bezdomovcov vždy robil všetko, čo mohol. Napísal európsky projekt, vďaka ktorému sa podarilo získať 300 tisíc korún na vybudovanie jedálne so sprchami. Od podnikateľov zohnal práčky, takže núdzni si mohli aj oprat' šatstvo,“

spomína si jeho manželka Jarmila Gašparíková, ktorá prevzala mestské ocenenie. S dojatím prijala, že dlhoročnú pomoc jej manžela mesto takto vyzdvihlo. „Som veľmi rada. Ešte radšej by som bola, keby sa toho dožil, pretože aj on by mal veľkú radosť, dodala.

Počas slávnostného večera bolo udelené čestné občianstvo dvom významným športovcom, ktorí časť života prežili v Prievidzi - zápasníkovi Jozefovi Lohyňovi a tenistovi Miloslavovi Mečířovi. Spolu bolo významným osobnostiam a inštitúciám odovzdaných 52 mestských ocenení.

„Každá doba má svojich hrdinov - menších či väčších. Každá doba má ľudí, ktorí mali alebo majú svoju tvár, svoje túžby, svoje nádeje, či ciele, ktoré naplňajú vďaka svojim schopnostiam a túžbe urobiť niečo viac. Aj Prievidza ich má a oni majú svoje tváre. Som hrdá na to, že mô-

žem väčšine z takýchto ľudí teraz ruku a povedať d'akujem,“ prezradila vo svojom príhovore primátorka Prievidze Katarína Macháčková.

-av-, Foto: KaSS / Maxo Kormaňák

Ples študentov a priateľov Piaristickej spojenej školy

Medzi fašiangovými podujatiami ani tento raz nechýbal ples pre študentov a priateľov Piaristickej spojenej školy, ktorý sa konal 31. januára 2013. Večerom nás sprevádzala kapela Wetva, v programe sa predstavil tanečný súbor TK Dovetan Divia-

ky nad Nitricou a samozrejme sme mohli nahliadnuť aj do programu zo stužkovej žiakov oktávy Piaristickej školy.

Organizácie sa chopila študentská rada, ktorá verí, že aj naďalej bude mať príležitosť ukončovať prvý a začínať druhý školský polrok v slávnostnej atmosfére a spoločnosti skvelých ľudí. Všetkým zúčastneným, ako organizátorom tak aj účinkujúcim, všetkým prítomným a samozrejme sponzorom patrí veľká vďaka. Tešíme sa na Vás opäť budúci rok.

Text: Tatiana Teslíková
Foto: Luc Turčanová

Piar Silvester bol kráľovský

V roku 2012 sa o naše spoločenstvo Piar Boh veľmi staral. Mali sme možnosť spolu zažiť viacero akcií, ako napríklad Godzone Konferenciu, Campfest a najmä chatu spoločenstva Piar, ktorá nás viac zjednotila vo vzťahoch a aj v myslení.

Neopustil nás ani na jeden deň. Povolal nás bližšie k nemu a hlbšie do jeho Lásky. A za to všetko sme mu chceli poďakovať. Byť s naším Kráľom na konci starého roka a aj na začiatku toho nového.

Hneď po večeri s rodinami sa Kráľovskí synovia a dcéry ponáhľali do školskej telocvične, z ktorej sa v ten večer stala Trónna sieň. Svoje

dary položili Kráľovi k nohám. Potom nasledovala hostina a po nej modlitba a adorácia v kostole. Chvilke plné lásky...

A keď to vyzeralo tak, ako keby sa kostol stal terčom obstreľovania, vyšli sme von. Muži zapálili ohňostroj, ktorý lietal doslova všetkými smermi. Zvyšok večera / noci / rána bol kráľovský bál (alebo skôr diskotéka), kde sa o zábavu postaral náš skvelý DJ Johno.

Piar Silvester bol skutočne Kráľovský, pretože bol s nami Kráľ, v ktorého prítomnosti nič nechýba.

Lucia Sekerová

Deti sa veselili v Necpaloch

Dňa 27. januára sa v Kultúrnom dome v Necpaloch konal Detský maškarný ples. Stretlo sa tu približne štyridsať detí.

Kultúrny dom sa zaplnil nielen rozprávkovými, ale aj mnohými inými zaujímavými bytosťami. Duch karnevalu sa niesol v znamení veľkej oslavy, a to nie hocijakej. Bola to svadba v Káne Galilejskej.

Program maškarného plesu otvorili moderátori valčíkom. Nasledovalo privítanie, modlitba pána kaplána Michala a predstavenie animátorov v skupinkách. Deti boli rozdelené do troch skupiniek, v ktorých plnili rôzne úlohy. Za každú úlohu dostávali body. Súťaže sa striedali s tanečnými kolami a hravo ich zvládli i tí najmenší.

Deti aj mladí sa dobre zabavili, zatancovali si, zasút'ážili... Každého z nich čakala nielen sladká odmena, ale aj diplom. Na záver sa slova ujal pán kaplán Janko, ktorý podujatie ukončil modlitbou a záverečným pozehnaním.

Text: Magdaléna Danišová
Foto: Gabika Dávidová

Farníci sa zabavili na plese

V sobotu 26. januára 2013 sa v Kultúrnom dome v Necpaloch uskutočnil už 13. ročník farského plesu, ktorý zorganizovala Farská rada a Rímskokatolícky farský úrad Prievidza - mesto.

Dobrá zábavu ako tradične garantovala hudobná skupina Necpalanka. Mládež z farského kostola zasa obohatila program o humorné scény.

Nechýbala ani lietadielková súťaž o fľašu vína a polnočná tombola.

V dobrej atmosfére sa striedali klasické tance s modernými a zrazu boli tri hodiny ráno... O celom farskom plese platilo to, čo v jednej piesni spieva Michal David: „...kto sem dneska prišiel, ten se nenapáčil, dneska to tu prostě žije...“

Marek Šimurka

Koledníci sa stretli aj po Vianociach

V sobotu 19. januára sa v piaristickej škole v Prievidzi konalo pokolednícke stretnutie. Zišli sa naňom deti a mladí z farského a piaristického kostola, ale aj zo Započiek.

Vďaka Bensonovi Alumbasovi Timonovi sa všetci na chvíľu preniesli do Afriky. Benson im prostredníctvom prezentácie priblížil život na tomto kontinente, ale aj ukázal, čo všetko sa už vďaka koledníkom mohlo zrealizovať.

Benson rozprával o tom, ako vyzerá život detí na ulici a čo v sebe zahŕňa proces resocializácie. Mnoho detí sa práve vďaka resocializačným centrom neskôr dostane do škôl. Počas štúdia však väčšinou nemajú možnosť bývať doma, preto sú odkázané na internátne školy. Pomôcť

im môžeme cez adopcie na dialku, ktorá sa dajú uskutočniť napr. aj cez centrá, ktorú fungujú pod patronátom Dobrotы sv. Alžbety.

Po zaujímavej prednáške sa všetci zúčastnení rozdelili na dve skupiny. Rodičia zostali pozerat' dokumentárne filmy natočené TV LUX a eRkom, deti sa pobrali do telocvične, kde si zatancovali eRko tance. Akciu účastníci zakončili rozkrájaním torty a urobením spoločnej fotky. Najväčším spríjemnením popoludnia bol pre deti i rodičov Bensonov syn Matúško Alumbasi Timon, ktorý ešte nemá ani tri roky, ale zato má energie na rozdávanie. Bol veľmi veselý a so všetkými sa hneď spriatelil.

V mene všetkých koledníkov a vedúcich si dovoľujem povedať, že toto stretnutie bolo veľmi vydarené. Zároveň vyslovujem nádej, že sa čoskoro opäť zopakuje. Ďakujem za podporu „mojim“ piaristickým rodičom, pátrovi Jánovi, ale hlavne deťom a vedúcim, bez ktorých by sa táto akcia neuskutočnila.

Text: Evka Cagaňová

Foto: P. Ján Hríb, SchP.

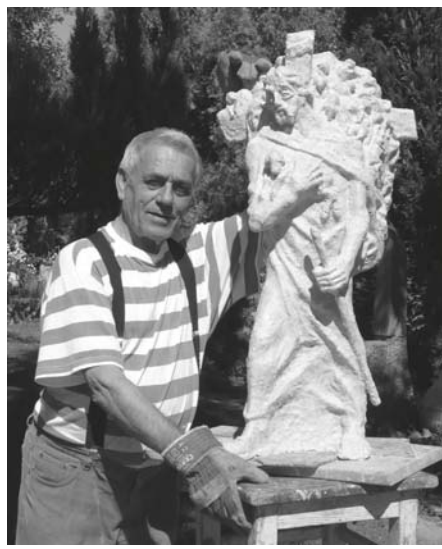

Vyhlásili zbierku na sochu Dobrého Pastiera

V mestskej časti Necpaly pred kaplnkou je naplánované osadenie sochy Dobrého Pastiera - patróna Necpál. Na tento účel bola spustená zbierka.

Štvrtá veľkonočná nedeľa je v katolíckom svete známa pod názvom nedeľa Dobrého Pastiera. Ježiš sa nám predstavuje ako Dobrý Pastier svojich oviec, ktorý každú jednu ovečku pozná po mene. Toto znázornenie je symbolické a vystihuje skutočnosť, že aj každého z nás Boh veľmi dobre pozná. Obraz pastiera stáda oviec je známy už z čias pred narodením Krista.

Aj v Prievidzi, v mestskej časti Necpaly, býva každoročne pri Kaplnke Dobrého Pastiera na štvrtú veľkonočnú nedeľu svätá omša. Táto dlhoročná tradícia, keď sa veriaci obyvatelia Necpál a pozvaní hostia schádzajú na vyzdobenom vonkajšom priestore pred kaplnkou, je pod ochranou Dobrého Pastiera, ktorý sa takto stal patrónom Necpál.

„Drahí veriaci, vážení rodáci z Prievidze - Necpál, podnikatelia, sponzori, ľudia dobrej vôle, radi by sme vás informovali o zámere realizácie umeleckého diela - sochy Dobrého Pastiera pri kaplnke v Necpaloch. Som presvedčený, že aj s Vašou morálnou a finančnou podporou, o ktorú Vás prosíme aj touto formou, sa podarí úspešne realizovať tento zámer,“ pozýva k podpore Alojz Petráš, akademický maliar. „Úprimne vopred ďakujeme za prejavovaný záujem, vašu ochotu a pomoc. Aj malý finančný príspevok pomôže dotvoriť a skultúrniť okolie kaplnky v Necpaloch, ktorá sa spolu so sochou Dobrého Pastiera stane symbolom - centrom Necpál, duchovnou vzpruhou v dnešnej uponáhľanej dobe,“ dodáva.

Finančnú pomoc - príspevok na realizáciu diela je potrebné zaslať na účet 2628540351/1100 (Tatra banka), konštantný symbol: 558, variabilný symbol: 6359, poznámka pre prijímateľa / účel platby: SOCHA.

Zámer realizácie sochy Dobrého Pastiera plne podporuje aj Martin Dado, dekan Rímskokatolíckej farnosti Prievidza-mesto.

„Vyprosujem veľa Božieho požehnanie, zdravia, optimizmu, lásky a porozumenia pre darcov osobne, pre ich rodinu, ako aj pre ostatných predstaviteľov mesta, veriacich našej farnosti, rodákov, podnikateľov a všetkých občanov mesta, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispievajú k zdarnému zvládnutiu tohto diela,“ hovorí.

Neboj sa, MAMA, našla si milosť u Boha

„Drahí manželia, v prežívaní manželstva nedarujete iba nejakú vec alebo nejakú činnosť, ale celý svoj život. Vaša láska je účinná aj vo veľkodušnom a zodpovednom privádzaní detí na svet, v nežnej starostlivosti o ne i v múdrej a pozornej výchove. Vaša láska je plodná i pre spoločnosť, pretože rodinné spolužitie je prvou a nenahraditeľnou školou spoločenských hodnôt, medzi ktoré patrí úcta k človeku, nezištnosť, dôvera, zodpovednosť, spolupatričnosť a spolupráca. Drahí manželia, bdejte nad svojimi deťmi a vo svete, v ktorom dominuje technika, im s pokojom a dôverou predložte dôvody, prečo žiť.“

Na úvod tohto rozhovoru „som si vypožičala“ slová Svätého Otca Benedikta XVI., aby som práve nimi priblížila osobu, ktorá darovala veľkú časť svojho života službe životu. Životu v rodine - manželovi, piatim deťom a rodičom. Dnes na slovíčko s Máriou Hatalovou.

Milá Majka, nedávno ste s manželom Martinom oslávili spoločných dvadsať rokov sviatostného manželstva. Je to podľa teba veľa alebo málo?

Tento čas mi ubehol veľmi rýchlo, najmä v starostlivosti o deti. Ani som nestihla vnímať, že je to už tak dlho, čo sme spolu. Všetok spoločný čas, aj ťažké chvíle, sme prežili najmä vďaka milosti Božej, vďaka láske.

Aké boli prvé roky vášho manželstva? Mali ste hneď od začiatku vlastný dom, auto, dobré zamest-

nanie, ako si to niektorí mladí, resp. ich rodičia, plánujú dnes?

Vydala som sa ako 26-ročná do domu môjho manžela a bývali sme od začiatku spolu s rodičmi. Obaja sme pracovali, ale hoci ma práca bavila, veľmi som túžila mať deti. Tie však dlhý čas neprichádzali, a tak sme spoločne s manželom prerábali dom a rozmyšľali nad tým, že si deti adoptujeme.

Mnohí ľudia v tvojom okolí ťa poznajú predovšetkým ako zaneprázdnenú mamu. Často však vôbec netušia, ako ťažko a za akých dramatických okolností si sa ňou stala. Môžeš nám o tom niečo porozprávať?

Po štyroch rokoch neplodnosti som sa vďaka známym dostala k odborným lekárom do Martina a pod ich vedením som podstúpila dve operácie. Pri druhej mi odstránili myóm, ktorý najpravdepodobnejšie bránil počatiu dieťaťa. Aj manžel musel podstúpiť vyšetrenie a nakon aj operáciu. Po šiestich rokoch nášho manželstva sme konečne počali vytúžené dieťaťko, syna Matúša.

V tom čase však šťastné chvíle naro-

denia prvého dieťaťa prerušila nečakaná správa o náhlom odchode môjho 23-ročného brata z tohto sveta. Bola to už druhá veľká rana, lebo prvý brat predtým tiež tragicky zahynul vo svojich 21 rokoch. Akoby smrť mal nahradiť nový život, opäť som otehotnela. Bolo to len tri mesiace od narodenia Matúša, ktorý prišiel na svet cisárskym rezom.

Lekárka mi tesne pred druhým pôrodom povedala, že ak sa vyskytnú pôrodné komplikácie, mám porozmýšľať nad sterilizáciou. Toto som veľmi ťažko prežívala a nevedela som sa s tým zmieriť, preto som išla na pôrod do iného mesta, kde na mňa v tomto smere nevyvíjali nátlak. Tu som sa stretla s lekárom (prof. Danko), ktorý ma pochopil a povzbudil, aby som nepodľahla strachu a nebála sa prijať deti aj napriek ťažkostiam v súvislosti s cisárskym rezom.

Ak tomu dobre rozumiem, vo svojich 33 rokoch si porodila v priebehu roka dve zdravé deti a obe prišli na svet cisárskym rezom. Nie je to zázrak?

Určite áno. A tento zázrak pokračoval ďalej. Po dvoch rokoch od naro-

denia dcéry Lucie sa nám narodilo ďalšie dieťaťko, dcéra Terézia. Pri jej pôrode lekári už ani nepripúšťali inú možnosť, iba cisársky rez. Päťnásť mesiacov po nej prišiel na svet ďalším cisárskym rezom syn Peťko.

Vedel manžel prijať skutočnosť, že ste mali v krátkom čase štyri deti? Predsa len, muži majú menšiu trpezlivosť s malými deťmi ☺.

Nebolo to preňho jednoduché, keďže bol životelom rodiny a pracoval v nepretržitej prevádzke. No vždy po pôrode bol mesiac doma a pomáhal mi so starostlivosťou o deti. Aj v prvých rokoch ich života mi vedel poskytnúť pomoc vo všetkom, čo sa týka detí (okrem dojčenia ☺) - prebaľoval ich, kúpал, krmil, chodil s nimi k lekárovi.

Posledné vaše dieťaťko, dcéru Veroniku, si priviedla na svet vo svojich 42 rokoch, teda vo veku, ktorý už lekári označujú pre ženu i dieťa za „kritický“. Navyše, opäť ti hrozil cisársky rez (už piaty). Aká bola reakcia tvojho lekára na ďalšie tehotenstvo? Netlačil ťa „v zodpovednosti za život“ k umelému prerušeniu tehotenstva, teda ísť na potrat?

Na potrat nie, ale veľmi sa obávali poškodenia plodu, preto ma posielali na vyšetrenie plodovej vody, ktoré by poškodenie potvrdilo alebo vyvrátilo. Ja som v zásade odmietla, lebo sme obaja vedeli, že dieťaťko by bolo prijaté za každých okolností a zároveň sme ho týmto vyšetrením nechceli ohroziť.

Nebála si sa možných komplikácií? Kto ti najviac pomohol v týchto ťažkých životných skúškach?

Manžel, jeho mama, ale aj veľa dobrých ľudí ma povzbudzovalo k odvahe, aby som sa nebála. Aj moja mama k nám prichádzala z Trnavy, a hoci nie vždy so všetkým sú-

hlasila, pomáhala mi pri domácich prácach. Napokon všetko dobre dopadlo a na svet prišla do veľkej „kráľovskej“ rodiny piatym cisárskym rezom Veronika.

V tom čase ma veľmi podporovali aj mamičky iných detí a detský lekár, pretože ma povzbudzovali k výhradnému dojčeniu. Ja rovnako povzbudzujem mamy, aby vytrvali v dojčení, aby si nevsímali tabuľky prírastku váhy, aby si ako mamy dôverovali a v modlitbe sa so všetkým obracali na Boha, lebo jemu je všetko možné.

Najmladšieho benjamínka rodiny veľmi ľúbi aj jeho stará mama. Mamička tvojho manžela, pani Marta, býva s vami, resp. vy bývate s ňou. Pri mojej prvej návšteve u vás ma veľmi oslovil krásny vzťah nevesty a svokry, Márie a Marty, v ktorom cítiť hlboké porozumenie napriek značnej rozdielnosti pováh. Si veľkým vzorom pre všetky nevesty aj v tom, že si odišla z práce, aby si sa mohla s láskou starať o „starkú“, ako ju familiárne nazývaš. Ako je možné vybudovať taký súlad a porozumenie medzi nevestou a svokrou?

Mama bola vždy veľmi ohľaduplná a od začiatku rešpektovala naše manželské súkromie. Keď boli aj problémy, nestála medzi nami, ale

snažila sa pochopiť názor jedného aj druhého a s každým z nás sa rozprávala osamote. Vždy si ako žena skôr zastávala mňa než svojho syna, čo je obdivuhodné. Prijala každé naše dieťa ako Boží dar, bez súdenia a s pochopením. Spolu so starou sa za naše deti modlíme a odovzdávame ich neustále Bohu.

Podmienky pre pokojný život rodiny sa v súčasnosti stále viac a viac zhoršujú. Finančná kríza, kríza autorít, úpadok morálky, mediálny útok na deti, život vo virtuálnom svete. Čo robíš, aby si nepodľahla tomuto tlaku z vonka?

Každý deň prežívam s modlitbou a neustále odovzdávam svoj život do Božích rúk. Manžel veľa študuje Sväté Písmo a od neho čerpám aj ja.

Máš nejaký sen do budúcnosti? Čo by si si najviac priała?

Aby sme sa stále mali radi, aby vládol medzi nami pokoj, porozumenie, radosť. Túžim po tom, aby sa ľudia nebáli vložiť svoj život do Božích rúk, nebáli sa prijať aj viac detí, aby verili v Božiu pomoc, nevnímali slová o nej ako frázu, ale aby tak aj žili.

A čo by si na záver zažerala všetkým čitateľom časopisu?

Želám im dostatok dôvery v Božiu pomoc, aby neriešili všetko iba sami, ale minimálne dvaja (Boh a ja), aby svojím životom nasledovali príklad Svätej Rodiny, ktorá sa v odovzdanosti Bohu nebála vydať na cestu bez akýchkoľvek istôt. Jedinou ich istotou bol Boh uprostred nich.

Ďakujem za rozhovor, Majka, a želám tebe i tvojej rodine neustálu pomoc a ochranu Božej Matky na ceste životom a požehnanie od Pána Ježiša.

Elena Blašková

Modlitby za uzdravenie (z kňazskej strany)

O modlitbách za uzdravenie sa už v Bartolomeji písalo. Tí, ktorí ste sa ich zúčastnili, viete, že na začiatku býva vždy krátka katechéza o chorobách a spôsoboch, ktorými Pán Ježiš uzdravuje.

Niektorí však práve kvôli chorobám priamo na modlitby za uzdravenie nemôžu prísť. Preto by sme niečo z katechéz chceli uverejňovať aj na stránkach nášho časopisu. Dnes by som sa venoval prvej, úvodnej téme.

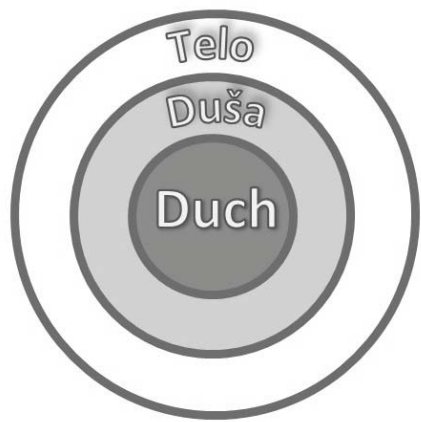
Hneď na začiatku by som vás požiadal o odpoveď jednu otázku: Čo máme z toho, že nás Pán Ježiš vykúpil? Po položení tejto otázky v kostole zazneli odpovede rôzneho typu (a istotne nimi neboli vyčerpané všetky možnosti).

Jednou z odpovedí však je, že vykúpením nám Pán Ježiš znovu daroval život. Prvým hriechom Adama a Evy sme život všetci stratili, Pán Ježiš nám ho na kríži znovu vydobyl.

Vieme, že človek sa skladá z troch častí - tela, duše a ducha. Telo tvorí naše fyzické telo s jeho zmyslami - zrak, sluch... Dušu tvoria naše psychické schopnosti - myseľ, city, pamäť, fantázia... Duch je našim oživujúcim duchom, svedomím, spoločenstvom s Bohom.

Všetky tieto oblasti boli dedičným hriechom porušené. A prišli choroby. Telesné, psychické, duchovné - a následne aj smrť. A to nielen telesná, ale i duchovná - strata šťastia, spoločenstva s Bohom.

Vykúpením sme znova získali život vo všetkých troch oblastiach. Vidíme to na Pánu Ježišovi - keď začal svoje verejné účinkovanie, najskôr ohlasoval evanjelium a uzdravoval telesné a psychické choroby, a až potom zmŕtvychvstaním oživil nášho ducha a dal nám podiel na Duchu Svätom. Toto všetko dostávame v krste.

Avšak krst je len začiatok jednej veľkej cesty - cesty zomierania starého človeka a rodenia sa nového. Tým, že je niekto pokrstený, ešte len vstúpil na cesta plnosti života. Preto niektorí sú síce pokrstení, ale ich život sa ťažko dá nazvať šťastným - tým plným, ktorý nám prisľúbil Ježiš. Náš Pán Ježiš chce aj v dnešnej dobe dokončovať dielo vykúpenia a dávať plný život každému - uzdravovať choroby tela, duše a ducha.

V našej spoločnosti je rozšírené porekadlo „Koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje.“. Ľudia ho možno vnímajú ako jednoduchý prostriedok, ktorým sa možno utešiť

v chorobe - ale takéto niečo v evanjeliu nikde nečítame. Naopak, v evanjeliu je napísané: „*Ja som prišiel, aby moje ovce mali život a aby ho mali hojnejšie.*“ (Jn 10, 10). A aj naša ľudská skúsenosť nám hovorí, že tomu, koho milujeme, by sme utrpenie nikdy spôsobovať nechceli. O to menej po tom túži náš Nebeský Otec, ktorý je láska sama. Evanjelium ako radostná zvesť nám hovorí, že Ježiš priniesol šťastný život každému a každému chce pomôcť z jeho ťažkostí. Na základe

Ježišovho prikázania „*chorých uzdravujte*“ (Mt 10, 8 tiež Mk 16, 18) sa aj my, kresťania, modlíme za uzdravenie, aby sme mali plnohodnotný život, a aby sme tento život mohli prinášať svetu.

O tom, akým spôsobom Pán Ježiš uzdravuje, si niečo povieme nabudúce. Vyprosujem nám všetkým, aby sme spolu s Pánom Ježišom našli pravý život v plnosti.

Ján Kraus, kaplán

Zdroj obrázku: sxc.hu

Eucharisteo - vd'akyvzdanie

Eucharisteo - vd'akyvzdanie - vždy predchádza zázraku. Chlieb sa dvíha. „Pán Ježiš v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, vzdával vd'aky, lámal ho...“ (1Kor 11,23-24).

Ježiš v noc pred tým, ako Mu do väziva a šliach vnikli železné klíny, prijíma to, čo Boh ponúka, ako milosť (chris), začiatok svojho vd'akyvzdania (eucharistie). Tvárou v tvár tomu, že Ho opustil sám Boh (môže sa stať niečo horšie ako toto?), Ježiš vzdáva vd'aku, dokonca aj za to, čo Ho zlomí a zraní, no neskôr prinesie hojnú radosť (chara). Tajomstvo vždy obsahuje ďalšie tajomstvá. To, čo predchádza zázraku, je vd'akyvzdanie, eucharisteo, grécke slovo, ktoré má zložitý význam, no žitím je ešte zložitejšie.

Do naplneného života vstupujeme len vtedy, keď sa naša viera spája s vd'akou. Veď ako inak môžeme prijať Jeho neobmedzený dar spásy než vd'akyvzdaním? Vd'akyvzdanie je dôkazom nášho prijatia všetkého,

čo dáva. Vyjadrením nášho áno Jeho milosti.

Akt obetnej vd'aky Bohu - dokonca aj za chlieb a kalich trpkosti, za rakovinu a ukrižovanie - pripravuje cestu, aby nám Boh ukázal svoju najplnšiu spásu, záchranu pred zatrpknutými, hnevli-vými, rozhorčenými životmi a hriechom, ktorý nás od Neho od-cudzuje. Počas eucharistie Kristus láme svoje srdce, aby uzdravil naše srdcia - Kristus, dokonalé uskutočnenie našej spásy. A zázrak eucharisteo sa nikdy nekončí: vd'akyvzdanie predchádza zázraku, pri ktorom spása naplno vchádza do našich životov.

Po celé roky som si myslela, že som prijala spásu a povedala Bohu áno, no v skutočnosti som žila nie. Bolo to preto, že som nikdy naplno neza-žila úplnosť svojej spásy? Že som

nikdy nežila najplnšie vyjadrenie svojej spásy v Kristovi? Pretože som neprijala všetko vo svojom živote a nepriniesla to s vďakou Ježišovi k nohám. Preto som po celé tie roky sedávala v kostole, no diery v mojej duši sa nikdy úplne nezacelili.

Eucharisteo, grécke slovo so zložitým lexikálnym významom a ešte zložitejším významom v živote - je jedinou cestou od prázdnoty k naplneniu.

Mám len jedno slovo. Slovo, ktoré nás uchopí a vytrhne zo smrtelnej

nočnej mory, slovo pre zomieranie bez strachu, uzdravený život plný spásy, slovo, ktoré privodzuje zázrak, čo vylieči dušu a dokonca vzkriesi mŕtveho k životu. Eucharisteo.

Ann Voskampová: *Tisíc darov. Žime naplno tu a teraz.*

(s. 30-35 - úryvky, pripravila Anežka Kútiková)

Foto: TK KBS / Peter Zimen

Čo je nové u piaristov

Silvestrovský beh

Kým mnohí z nás na Silvestra chystali pohostenie a ohňostroj, našli sa aj takí, ktorí sa v tento deň aktívne venovali športu. **Kristína Pišová** z kvinty a **Laura Balážová** z tercie sa v posledný deň minulého roka zúčastnili bežeckého preteku v obci Michalová neďaleko Brezna. Na trati dlhej 6 kilometrov obsadili vo svojich kategóriách prvé miesta. Gratulujeme!

Vianočný benefičný koncert

Počas Vianočného benefičného koncertu, ktorý pripravili žiaci, študenti, bývalí študenti i niektorí učitelia Piaristickej spojenej školy, sa spoločne vyzbierala suma 1068 eur. Výťažok zo vstupného bude venovaný na podporu neziskovej organizácie Charita - dom sv. Vincenta.

Valentínska svätá omša pre rodičov

Srdečne pozývame dňa 14. februára 2013 o 18:30 hod. na slávnostnú svätú omšu pri príležitosti *Národného týždňa manželstva*, ktorá sa uskutoční v piaristickom Kostole

Najsvätejšej Trojice v Prievidzi. Súčasťou svätej omše bude aj *možnosť obnoviť si manželské sľuby*.

Zápis detí do MŠ

Zápis detí do materskej školy na školský rok 2013/2014 trvá od 18. februára 2013 do 15. marca 2013.

Pripravila: Elena Blašková

Kresba: Lucia Pappová, 7.A

Kto sa chce naučiť bicyklovať...

Recenzia knihy brata Šavla

„Boh sa nehanbí byť šašom.“ „Boh miluje diabla.“ „Myslíte si, že nájdete v Cirkvi pochopenie a lásku? Za päťdesiat rokov som ich nenašiel.“ Tieto vety vytrhnuté z kontextu by samy osebe asi vyvolali poriadny rozruch a ich autora, premonštrátskeho mnícha brata Šavla, by ľahko uvrhli do nemilosti. Práve pred tým však brat Šavol svojich čitateľov varuje. „Vytrhávať vety z kontextu môže mať fatálne dôsledky.“

Kto sa chce naučiť bicyklovať, musí aj padnúť je v poradí treťou knižnou publikáciou, ktorú pripravilo vydavateľstvo *Cathedra* v spolupráci s niekdajším politickým reportérom a moderátorom rádia Twist, Karolom Lovašom. Po svojom obrátení vstúpila táto známa osobnosť slovenského novinárskeho sveta do kláštora. Dnes spravuje malú českú farnosť Božejov a tvorí pod pseudonymom brat Šavol.

Knižná novinka *Kto sa chce naučiť bicyklovať, musí aj padnúť* sa na trhu objavila krátko pred Vianocami a stala sa tak priam ideálnym darčekom pre (ne)prvolavicových katolíkov. Práve im je podľa autora určená. A kto tí (ne)prvolavicoví katolíci sú? V prvom rade tí, ktorí premýšľajú. „Svet a Cirkev potrebujú premýšľajúceho človeka. Nesmie byť nepriateľom číslo jedna.“

Podnetov na premýšľanie ponúka kniha mnoho. V prelínajúcej sa poézii či próze tiahne autor hlboko, často až pod (svoju vlastnú) kožu. Vydáva sa nám napospas. Nebojí sa spomenúť Jana Saudka či Vasila Bilaka. Reaguje na aktuálne udalosti a podnety. Zaznamenáva ich ako odkaz pre svojho krstného syna Markusa. „... túto knihu som Ti napísal, aby si raz, keď vyrastieš, vedel, kto si a kam patríš.“ Krstom sa totiž jeho rodinou stáva Cirkev. A práve tá autorovi leží veľmi na srdci: „Ide o veľký dar, ktorý sa Ti rodičia roz-

hodli dať. Patrit' niekam, kde sme si na rovine hriechnosti všetci rovní.“

„Cirkev nie je naším cieľom. Nie je žiadnou štvrtou božskou osobou. Je 'prostriedkom', ktorý nás môže bezpečne dopraviť domov - do neba.“

A tento prostriedok má byť podľa autora plný lásky, slobody, odpustenia a pochopenia. Preto nám aj kladie provokatívne otázky: „Ako sa ja sám cítim v spoločenstve vlastnej Cirkvi? Môžem o sebe povedať, že som šťastný? Prečo a s akými pocitmi navštevujem nedelňé bohoslužby?“ Zároveň zdôrazňuje: „Pokiaľ som spokojný, je môj život tou najlepšou reklamou aj pre ostatných. Pokiaľ nie, prečo chcem druhým nanútiť bremeno, s ktorým si sám neviem rady?“

Brat Šavol knihou spontánne vyzýva na spytovanie svedomia Cirkve 21. storočia. Sme ako kresťania ľuďmi, ktorí nežijú pre seba? Ktorí nemajú strach? Ktorí milujú? Je naše kresťanstvo založené na sebadarovani? Nerobíme niekedy náhodou z Cirkvi „klietku pre Ducha“? Nestávame sa jedinou prekážkou konania zázrakov?

Na prvý pohľad útle knižka obsahuje v sebe veľa. Možno nebude všetkými prijatá a možno nebude všetkými pochopená. Určite však podnieti premýšľať. Lebo napriek všetkému - žijeme Cirkve zázrakov.

Petra Humajová

Konferencia „Kultúra života - kultúra pre život“

Nedávno som mala možnosť zúčastniť sa ako koordinátor Výchovy k manželstvu a rodičovstvu v našej škole na významnej medzinárodnej konferencii v Bratislave o kultúre otvorenej pre život (pro-life) s názvom Kultúra života - kultúra pre život. Vystúpili na nej odborníci z viacerých krajín venujúci sa podpore a ochrane života od počatia po prirodzenú smrť, predstavitelia spoločenského, akademického a náboženského života.

Spíšský biskup Mons. Štefan Sečka upozornil na ťažkosti, ktorým čelia dnešné slovenské rodiny. „Ešte nikdy nebolo toľko rozvodov, ešte nikdy sa nerodilo toľko nemanželských detí, ešte nikdy sa na Slovensku nepoužívalo toľko antikoncepcie a ešte nikdy nebolo toľko skrytých umelých potratov ako v týchto rokoch,“ povedal predseda Subkomisie pre bioetiku Teologickej komisie Konferencie biskupov Slovenska (KBS). Táto „kultúra smrti“ sa podľa neho zmení zo dňa na deň na kultúru života. Tá sa dá rozvíjať iba vtedy, ak budeme podporovať život v celej jeho šírke.

Názor spíšského biskupa podporil aj jeden z kľúčových hostí konferencie, súčasný predseda Pápežskej rady pre rodinu arcibiskup Mons. Vincenzo Paglia, ktorý vo svojom vystúpení varoval pred individualistickým a materialistickým myslením dnešných ľudí, ktoré označil za novú „diktatúru materializmu“. Práve táto nadvláda vecí je akoby sprisaháním proti životu a vytvára na zemi emocionálnu púšť. Riadime sa pravidlami platobnej karty, ktorá „mi dá, čo chcem“.

Zaujímavý je názor tohto arcibiskupa na úlohu kresťanskej rodiny vytvárajúcej kultúru života, v dnešnej spoločnosti: „Niet pochýb, že naliehavosť toho, aby sa rodina vrátila do centra vzdelávania a tiež evanjelizácie, je témou, ktorá bola mimoriadne zdôrazňovaná už za bl. Jána

Pavla II. Nemôžeme zabudnúť, že Pápežská rada pre rodinu bolo zriadená štyri dni pred atentátom na pápeža Jána Pavla II., takmer akoby bola podpísaná krvou. A myslím, že je dôležité, aby sme to všetci zobrali na vedomie, počnúc rodinami. Je zrejmé, že v dobe, keď prirodzená rodina prežíva veľmi zložité chvíle, je potrebné posilniť kultúrny rozmer, vrátiť rodinu - ako Bohom chcenú - do centra kultúry, spoločnosti, politiky, hospodárstva. Toto je absolútne prvoradá úloha. Potom sú tu kresťanské rodiny, posilňované sviatosťou, ktorá je v istom zmysle znamením a nástrojom jednoty medzi všetkými. Preto existuje akási zodpovednosť kresťanských rodín voči súčasnej spoločnosti. Musíme mať veľké ambície, veľké sny o rodine.“

Na konferencii charakterizovali odborníci zo Slovenska i zo zahraničia hlavné problémy a ich riešenia v oblastiach, ako je napríklad demografický vývoj, dnešná rodina a manželstvo, či eutanázia. Nevyhli sa ani vybraným témam bioetiky,

agende „sexuálneho a reprodukčného zdravia“ či „sexuálnej výchovy“ ako navonok podľa názvu prijateľných aktivít skrývajúcich v sebe neprijateľné spôsoby manipulácie s človekom, predovšetkým z najzraniteľnejších skupín obyvateľstva (deti a mládež, starí ľudia, sociálne slabé skupiny).

Konferenciu organizovalo občianske združenie *Fórum Života* (FZ) spolu s *Konferenciou biskupov Slovenska*. Aktivity združenia FZ, ako napr. projekty *Zachráňme životy; poradňa Alexis pre tehotné ženy rozmýšľajúce o potrate; 2. november - Sviečka za nenarodené deti, 25. marec - Deň počatého dieťaťa, atď.* priblížila účastníkom predsedníčka FZ Marcela Dobešová.

Množstvo zaujímavých konkrétnych aktivít, ktoré sa týkajú podpory a ochrany života, spomenul čestný hosť konferencie Marijo Živkovič z Chorvátska. V istom zmysle charakterizoval Chorvátsko ako ostrov kultúry života v mori kultúry smrti v Európe. Ponúkol štatistické údaje, podľa ktorých v Chorvátsku klesá počet abortov (umelý potrat), pričom viac ako 85% chorvátskych žien nikdy nebolo na potrate, klesá množstvo predávanej antikoncepcie, len 10% detí v tejto krajine sa rodí mimo manželstva a zároveň neustále rastú viacpočetné rodiny (s tromi a viac deťmi). Ako je to možné?

Živkovič vysvetlil, že politici pochopili význam rodiny v spoločnosti, a tiež to, že Cirkev môže napomáhať budovať zdravý štát. Priblížil aktivity Rodinného centra v Zagrebe, ktoré zdarma distribuuje letáky, propagačné a informačné materiály o hodnote ľudského života (napr. s názvom *Zastavte zabíjanie v nemocniciach*), ale aj obrázky Matky Božej s modlitbou za život, knižky o ruženci, ba dokonca toto centrum verejne propaguje v médiách pro-life myšlienky formou reklamy. Dobrovoľnícke hnutia a organizácie vytvorili napr. sieť kaplniek na autobusových alebo železničných staniách, kde sú umiestnené spomínané propagačné pro-life materiály. Chorváti tiež legislatívne podporili *Národný program demografickej obnovy*, ktorého najdôležitejším bodom je podpora vernej, úprimnej, bezpodmienečnej rodičovskej lásky. Napokon za skutočný základ v danej sfére mnohí považujú vydanie chorvátskej mince s vyobrazením reliéfu nenarodeného dieťaťa.

Živkovič napokon povzbudil účastníkov konferencie slovami, že ak je toto možné v Chorvátsku, je to možné aj v iných krajinách Európy. Na tejto ceste máme byť otvorení tvorivým nápadom, modlitbe, pokániu, ale aj pôstu a dôvere v mocný príhovor Panny Márie.

Text: Elena Blašková

Foto: TK KBS / Peter Zimen

Farský sad

Bolo to pred viac ako šesťdesiatimi rokmi, keď babka ako mladé dievča žila na dedinskej fare u strýka, katolíckeho kňaza. Bola ešte malá, keď úplne osirela, preto sa ta dostala. Na fare bolo čo do úst, nechýbala strecha nad hlavou a strýko, dobrý človek, tvrdil, že kde sa vychovávajú dvaja, tam sa uživia i traja. A tak si tam v dobrom gazdovali farár, gazdiná a mladá farárova neter.

Keď dievča vyrástlo a vyučilo sa všetky triedy ľudovej školy, chceli ju dať vyštudovať za učiteľku či doktorku. No začal sa okolo nej krútiť istý Jano, ktorý dnes spolu s ňou visí nad manželskou posteľou na obrázku. Vymaľovaný, urastený fešáčisko - jej zákonitý a jediný muž.

Babka má dodnes na tvári rumenec, keď sa jej vnúčence opýtajú, ako to bolo s nebohým dedkom. Nuž ich namiesto toho vždy presvedčí, že im povie rozprávku či príbeh z fary. I dnes dobiedzali, tak im babka kázala, aby sa usadili na drevenej lavici pod oknom, že im čosi rozpovie, kým zamiesi, nakrája a uvarí rezance na obed.

Bolo to dávno, keď som sa dostala na faru v Hrozienskove. Všetci vraveli, že je to bosorácka dedina, tak som sa tam najskôr bála ísť. Ale strýko tam mal veľa dobrých farníkov, tak sa nám tam spolu dobre a veselo žilo.

Farou bol starý kamenný dom s vysokými a hrubými múrmi neďaleko kostola a školy. Strýko mal vlastnú izbu, aj pracovňu s kopou múdrych kníh, ktoré mu dali vzdelanie a robili z neho skutočne váženého človeka. Nejednen farník sa zastavil u neho po dobrú radu, alebo len prehodiť pár slov.

My sme s gazdinou bývali spolu v jednej izbe na opačnej strane fary. Gazdiná bola žena v zrelom veku, ale nikdy sa nevydala. Preto ju strýko ako svojú vzdialenú príbuznú za-

volal, aby mu robila gazdinú a starala sa o chod fary, kým on sa bude venovať iba Pánu Bohu a svojim farníkom.

Gazdinú všetci oslovovali slečna Gitka a mali ju úprimne radi. O predzáhradku plnú rôznofarebných kvetín sa starala sama. A keďže bola predzáhradka veľká, pomaly zaúčala do jej tajomstiev aj mňa, už ako malé dievča.

Za farou sa rozprestieral veľký sad, plný ovocných stromov, prevažne čerešní a jabloní, obohnaný nevelkým dreveným plôtikom.

Práve začínal nový školský rok, keď, ako tradične, pán farár vyhlásil na nedeľnej omši: „Budúci týždeň prijmem do služby nových miništrantov. Nech sa hlási, kto sa na takúto zodpovednú vec cíti!“

Na druhú nedeľu sa po litániách nazbieralo na farskom dvore niekoľko chlapcov. Ale bol im dlhý čas, kým sa pán farár porozprával s niekoľkými farníčkami. Traja mladší z chlapcov sa teda začali naháňať pred farou a dráždiť psa Judáša. Jožo a Ďuro sa však už cítili byť priveľkí na to, aby sa naháňali s prvákmi okolo fary. Tak sa rozhodli, že zistia, čo je za farou.

Len čo si niečo tajného pošepkali, už sa dorútil na farský dvor pán farár a zavolať chlapcov do svojej pracovne. Pracovňa bola vskutku tmavá, a preto vzbudzovala rešpekt. Chlapci ani nedýchali a takmer onemeli z toľkej hrôzy, že sedia sami na fare v temnej pracovni.

Pán farár videl, aké vyvalujú na neho vystrašené oči, preto ich s miernym úsmevom nenechal dlho trápiť, len sa ich popýtal:

„Chlapci, nože povedzte, či ste a do kolkej triedy chodíte?“

Keď uvedené zodpovedali, farár im oznámil, že všetkých berie za miništrantov. I nakázal im:

„Príďte v niektorý pracovný deň na omšu trochu prv, aby som vás vyobliekal do miništrantského a dal na začiatok nejakú jednoduchú úlohu.“

Netrvalo to dlho. Jožo s Ďurom sa pozdravili a už ich nebolo. Ale namiesto toho, aby šli domov, vybrali sa opačným smerom. Vbehli zvedavo do farského sadu.

Pán farár vyprevadil troch mladších chlapcov až k farskej bráne a ešte sa začudoval, ako rýchlo zmizli Jožo s Ďurkom domov. Zamkol farskú bránu a vybral sa do pracovne duchovne pookriať pri šálke bylinového čaju, ktorý slečna Gitka pripravovala naozaj znamenite.

Ešte si ani neodchlipol, keď začul strašný rachot, pleskot, akoby niekto na kolene lámal drevo. Nevidelo sa mu to, preto vybehol smerom, odkiaľ sa ozval rachot. Tu zbadal Joža pod krásne zarodenou starou jabľoňou s košeľou plnou červených jabĺk a Ďura dobitého ležať pod jabľoňou križom cez zlomený konár.

Jožovi aj napadlo, že by mal utekať, ale už bolo neskoro. A nemohol tu

predsa nechať raneného kamaráta napospas pánu farárovi!

Pán farár dobehol k starému stromu skákavým krokom a prísne sa zahľadel na chlapcov, ktorí čakali riadnu bitku. Ale keďže je pán farár duchovná osoba, aj napriek rozčúleniu sa opanoval a položil chlapcom jedinú otázku:

„Chlapci, poznáte siedme Božie prikázanie?“

Ďurko, ležiaci pod stromom, bol minulý rok na prvom svätom prijímaní. Úplne zabudol, prečo leží pod jabľoňou. Začal teda odrátavať na prstoch a polohlasne recitovať desatoro. Kým sa dostal po sedmičku, už ho pán farár dvíhal zo zeme, oprašoval a viedol na faru spolu s Jožom - ako dvoch odsúdených na popravu.

Vo dverách sa zjavila slečna Gitka a preľaknutá začala vykrikovať:

„Čože sa stalo, dôstojný pán?“

Pán farár cestou zo sadu vychladol z rozčúlenia, a preto s úsmevom potmehúsky povedal:

„Jožko s Ďurkom sa rozhodli pomôcť s oberaním jabĺk na nedeľné pečenie.“

Jožo s Ďurom si zhlboka vydýchli, lebo im bolo nad slnko jasné, že slečna Gitka by túto príhodu určite spomenula ich rodičom a oni by sa nevyhli otcovmu remeňu.

„Nuž dobre, keď ste, chlapci, tu, pomôžete nám s čistením jabĺk na pečenie!“

Gitka priniesla nožičky a chlapci sa chtiac-nechtiac pustili do práce. Ďakovali Pánovi, že sa im nepodarilo natrhať viac, lebo by tam sedeli do tmy.

Pán farár aj gazdiná sa ešte dlho smiali nad tým, akí prejedení pečených jabĺk šli Jožko s Ďurkom v ten deň z fary. Odvtedy sa im odnechcelo kradnúť vo farskom sade.

Text: -mjl-

Ilustrácia: Zuzana Ondrejková

Neúnavne konat' dobro

Bl. Rafaela Ybarra de Vilallonga

„V blahoslavenej Rafaelae Ybarra vidíme odblesk nekonečnej Kristovej dokonalosti. Údivom napĺňa u tejto ženy bezpodmienečná oddanosť Bohu a cez Boha ľuďom,“ povedal pri blahorečení Rafaely v roku 1984 pápež Ján Pavol II.. Táto zámožná žena totiž stihla vo svojom živote vyplniť mnoho úloh: bola vzornou manželkou, matkou, ale i zakladateľkou nového rehoľného inštitútu.

„V blahoslavenej Rafaelae Ybarra vidíme odblesk nekonečnej Kristovej dokonalosti. Údivom napĺňa u tejto ženy bezpodmienečná oddanosť Bohu a cez Boha ľuďom,“ povedal pri blahorečení Rafaely v roku 1984 pápež Ján Pavol II.. Táto zámožná žena totiž stihla vo svojom živote vyplniť mnoho úloh: bola vzornou manželkou, matkou, ale i zakladateľkou nového rehoľného inštitútu.

Rafaela Ybarra sa narodila 16. januára 1843 v meste Bilbao v Španielsku. Pochádzala z vplyvnej basckickej rodiny. Bola od prírody nadaná, usilovná a nábožná. Už od svojho

detstva si starostlivo viedla denník, do ktorého si zaznamenávala svoje zážitky.

Šťastné manželstvo

Postupom času sa z Rafaely stala krásna mladá žena. Vyžaroval z nej optimizmus, zbožnosť a dobrota. Zalúbil sa do nej Jozef de Vilallonga, ktorý taktiež pochádzal zo zámožnej rodiny. Rafaela sa zaňho vydala v roku 1861.

Manželstvo s Jozefom bolo veľmi šťastné. Obaja manželia totiž veľmi dobre chápali, že v správnom manželstve nemôžu byť zameraní len sami na seba a spoločne upierali zrak na Boha. Narodilo sa im sedem detí. Rafaela sa však nestarala len o ne, ale i o osirelých synovcov a netere. Takisto nezabúdala na svojich rodičov.

Nové povolanie

Rafaela však postupne zisťovala, že toto všetko jej nestačí. Okolo seba videla toľko ťažkostí a biedy, že sa rozhodla nielen zriadiť hospic, ale i zasvätiť svoj život osamoteným mladým ženám a dievčatám. So súhlasom svojho manžela zložila rehoľné sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti a z okolo nej spontánne zhromaždených spolupracovníčok založila Kongregáciu sestier Anjelov strážnych.

Rafaela sa tak stala neformálnou rehoľníčkou vo vlastnom dome. Žila

pod vedením jednej zo svojich služobníc, ktorá v kongregácii zastávala úlohu predstavenej. Zostala milujúcou manželkou a matkou, no zároveň si svedomito plnila i svoje reholné povinnosti. Po smrti manžela sa rozhodla do kongregácie vstúpiť i formálne, to už však nestihla. 23. februára 1900, vyčerpaná neustálou prácou a chorobou, zomrela. Kongregácia sa po jej smrti rozšírila nielen v Španielsku, ale i v Amerike. V súčasnosti jej sestry spravujú približne 35 reholných domov.

Rafaela i napriek vysokému spoločenskému postaveniu dokázala s ľuďmi zaobchádzať hlboko ľudsky a kresťansky. Vďaka nej sa rozbehli mnohé užitočné iniciatívy v nemocniciach, v domovoch matiek či v ženských väzniciach. Starala sa aj o nezamestnané a morálne ohrozené dievčatá. Konala dobro ozaj neúnavne, tak, ako si to vo svojom živote predsavzala.

Pripravila: Petra Humajová
Životopisné údaje: Ž. Podlejski- Sol zeme a svetlo sveta 1 a Wikipedia

Liturgické okienko

10. február 2013 - 5. nedeľa cez rok „C“

Č1 - Svätý, svätý, svätý, je Pán zástupov. Iz 6,1-2a.3-8

R - Budem ti hrať pred tvárou anjelov. Ž 138

Č2 - Odovzdal som vám predovšetkým to, čo som aj ja prijal. 1Kor 15,1-11

Ev - „Zatiahnite na hĺbočinu a spustíte siete na lov...“ Len čo to urobili, chytili ta ké množstvo rýb, až sa im siete trhali. Lk 5, 1-11

17. február 2013 - 1. pôstna nedeľa

Č1 - Preto teraz obetujem prvotiny plodov zeme, ktorú mi dal Pán.

Dt 26,4-10

R - Pane, buď so mnou v mojich skúškach.

Ž 91,1-15

Č2 - Nik, kto v neho verí, nebude zahanbený.

Rim 10, 8-13

Ev - Ježiš sa vrátil od Jordánu plný Ducha Svätého. Duch ho vodil štyridsať dní po púšti a diabol ho pokúšal... Keď diabol skončil všetko pokúšanie, na čas od neho odišiel. Lk 4, 1-13

24. február 2013 - 2. pôstna nedeľa

Č1 - Pozri na nebo a spočítaj hviezdy, ak môžeš. Také bude tvoje potomstvo!

Gn 15, 5-12.17

R - Pán je moje svetlo a moja spása.

Ž 27, 1-14

Č2 - Bratia, spoločne ma napodobňujte a všimajte si tých, čo žijú podľa vzoru, aký máte v nás.

Flp 3,17-4,1

Ev - A z oblaku zaznel hlas: „Toto je môj vyvolený Syn, počúvajte ho!“ A kým hlas doznel, ostal Ježiš sám. Oni zmlkli a v tých dňoch nehovorili nikomu o tom, čo videli. Lk 9,28b-36

Pripravila: A. Karaková

Farská kronika od 26. decembra 2012 do 25. januára 2013

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Jakub Vida
Vanesa Neuročná
Alexandra Neuročná

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Terezia Harčariková, 60r.
Ján Maszay, 49r.
Mária Kraková, 68r.
Ladislav Konc, 88r.
Zuzana Kozáriková, 90r.
Ing. Stanislav Škoda, 80r.

Spomienka

*V Bohu je moja spása i sláva.
Dňa 20. februára 2013 si
pripomenieme 1. výročie,
keď si náš milostivý Pán
povolal k sebe svojho drahého
a milovaného syna **Viliama Mikulu**.*

*Kto ste ho poznali, venujte mu
modlitbu a tichú spomienku.*

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan
Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana, str. 2
hore a v strede - L. Turčanová;
str. 2 dole - M. Kormaňák; str. 9 -
11 - rodina Hatalová; str. 23 - S.
Kobelová; str. 24 - R. Weissabel

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Detský maškarný ples 2013
27. január 2013, Dom kultúry Necpaly

XIII. farský ples

26. január 2013, Dom kultúry Necpaly

